

Arrest

nr. 66 379 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANLERBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2010 dient verzoekster een verklaring in tot inschrijving in functie van haar zelfstandige activiteit.

Op 19 mei 2010 wordt verzoekster ingeschreven in de gemeenteregisters en ontvangt zij een bijlage 8.

Op 10 juni 2010 ontvangt verzoekster een E-kaart.

Op 26 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten,

aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 mei 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van H., R. A.

geboren te (...)

van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Op 22/3/10 diende betrokkene een aanvraag in van verklaring tot inschrijving als zelfstandige. Ter staving van deze aanvraag legde hij volgende documenten voor: identiteitskaart, een uittreksel van het aandelenregister van de firma K. (met ondernemingsnummer ...) waarin de aankoop van 7 aandelen opgenomen is en een volledig uittreksel van de kruispuntbank.

Overeenkomstig artikel 42 bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Gezien het feit dat de firma K. failliet is verklaard sinds 22/06/2010 en deze firma veel werkende vennoten heeft tewerkgesteld, telkens voor een zeer korte periode, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoek ingesteld.

Uit dit onderzoek is gebleken dat betrokkene haar aandelen kocht op 18/3/10. Op 22/3/2010 diende betrokkene een aanvraag in van verklaring tot inschrijving als zelfstandige. Op 14/4/10 verkocht zij haar aandelen. Op 19/5/10 bekwam zij een inschrijving (cfr bijlage 8), gevolgd door de E-kaart op 10.06.2010. Noch bij de ontvangst van de bijlage 8, noch bij de ontvangst van de E-kaart heeft betrokkene kenbaar gemaakt haar aandelen reeds te hebben doorverkocht en bijgevolg geen zelfstandige activiteit meer te hebben. Voor zover betrokkene als aandeelhouder wel degelijk meewerkend vennoot is geweest (gezien de korte betrokkenheid van betrokkene bij de firma is dit immers onwaarschijnlijk), moet worden vastgesteld dat betrokkene reeds geen aandeelhoudermeer was sinds 14/4/10 en dus bezwaarlijk nog een zelfstandige activiteit had op het moment dat haar het verblijfsrecht werd verstrekt.

Betrokkene maakte dus gebruik van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht dat betrokkene werd toegekend. Overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 wordt daarom een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster duidt als tegenpartij in haar verzoekschrift, naast de Belgische Staat, de stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen aan.

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) wordt gekenmerkt door zijn inquisitoriale aard. Het zijn de organen van de Raad, die de verwerende partij aanduiden, op grond van de gegevens met betrekking tot de bestreden akte die door de verzoekende partij worden verstrekt in haar verzoekschrift. Verzoekster vordert de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten die met toepassing van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenbesluit) is genomen door de "Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde". De bestreden beslissing is niet genomen door de stad Gent doch is slechts op instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ter kennis gebracht aan verzoekster middels de akte van kennisgeving. De stad Gent is bijgevolg niet geplaatst om een standpunt in te nemen omtrent de bestreden beslissing. In de mate verzoekster aldus verzoekt om de stad Gent als verwerende partij te betrekken in het geding wordt het verzoek verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de substantiële vormvereisten, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen; machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Uit de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 26.04.2011 kan verzoekster niet afleiden welke instantie (de Staatssecretaris of zijn gemachtigde of de Burgemeester of zijn gemachtigde) de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster heeft genomen. Hierdoor kan verzoekster niet afleiden of de bestreden beslissing is genomen door de bevoegde instantie.

De aanduiding van de bestuursoverheid, die de bewuste beslissing heeft genomen, en de ondertekening van de beslissing door deze zelf zijn constitutieve elementen van een bestuurshandeling.

De beslissing vermeldt als auteur ervan de naam en hoedanigheid als attaché van mevrouw E.D.W., doch werd de beslissing door mevrouw E.D.W. of een aangestelde van haar nooit ondertekend.

De beslissing bevat een stempel van de Stad Gent welke niet kan aanzien worden als een handtekening van de Staatssecretaris voor Migratie- asielbeleid of van mevrouw E.D.W. Daarenboven is mevrouw E.D.W. geen aangestelde van Stad Gent.

Volgens artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 deze beslissing ter kennis moet worden gebracht door de Burgemeester van Gent. De akte van kennisgeving vermeldt: ‘... heb ik ondergetekende Daniel Termond ...’. De huidige burgemeester van Gent heet Daniël Termont.

Daarenboven wordt op de akte van kennisgeving geenszins de hoedanigheid van ondergetekende dhr. Daniel Termond vermeld.

Dhr. Daniel Termond heeft de bevoegdheid niet om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 26.04.2011 ten aanzien van verzoekster te nemen of deze beslissing ter kennis geven. Hij heeft eveneens de bevoegdheid niet om deze bevoegdheden aan een gemachtigde over te dragen. Er is in casu sprake van machtsoverschrijding.

De beslissing moet worden genomen en ondertekend en ter kennis worden gebracht door de daartoe bevoegde persoon of personen.

Dit zijn essentiële bestanddelen zonder dewelke de administratieve beslissing onbestaande is.

De bestreden beslissing is nietig is wegens het gebrek aan substantiële vormvereisten, m.n. dat de beslissing niet is genomen en/of ondertekend door een bevoegd persoon, aan de aanduiding van de bestuursoverheid, gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing.”

3.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat in de bestreden beslissing onderaan wordt gesteld: “De Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde E. D. attaché.” Verzoekster betwist niet de bevoegdheid van attaché E.D. om de beslissing te nemen doch stelt dat een handtekening van de attaché E.D. op de beslissing ontbreekt. Vooreerst merkt de Raad op dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

In casu werd de handtekening van attaché E.D. elektronisch aangebracht op de bestreden beslissing en niet manueel. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing door attaché E.D. niet werd ondertekend. Noch de door verzoekster aangehaalde bepalingen noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden, een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

De omstandigheid dat de handtekening van attaché E.D. een elektronische of gescande handtekening betreft, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de beslissing (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing werd getroffen door een persoon die daartoe niet werd gemachtigd. In tegenstelling tot verzoeksters bewering blijkt uit de bestreden beslissing niet dat ze genomen zou zijn door de burgemeester te Gent. Verzoekster stelt overigens terecht dat de burgemeester niet de bevoegdheid heeft om een beslissing te nemen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing is op instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, middels de gemeentebeambte ter kennis gebracht aan verzoekster.

Waar verzoekster kritiek uit op de akte van kennisgeving en stelt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing op onregelmatige wijze is gebeurd, merkt de Raad vooreerst op dat een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing geen invloed heeft op de wettigheid ervan en niet met zich meebrengt dat de motieven van de bestreden beslissing onwettig zijn. Verzoeksters kritiek op de wijze van betekening kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 21 maart 2005, nr. 142.408; RvS 28 juni 2002, nr. 108.579; RvS 4 juni 2002, nr. 107.293 en RvS 10 september 2001, nr. 98.758.). Bovendien merkt de Raad op dat het gebrek van vermelding van de hoedanigheid van de heer D.Termont en het verkeerd noteren van de naam Termont, verzoekster niet heeft gehinderd in haar mogelijkheden om de beslissing aan te vechten. De wijze waarop zij ter kennis is gebracht van de bestreden beslissing heeft haar geenszins een nadeel berokkend.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht, de redelijkheids- en zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet zij het volgende uiteen:

“De Belgische Staat heeft een onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de correcte en samenhangende feiten in het dossier van verzoekster. Hierdoor werd het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd en kreeg zij het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster heeft echter niet voldoende kans had gekregen om de situatie toe te lichten.

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat' ..., moet worden vastgesteld dat betrokkenen reeds geen aandeelhouder meer was sinds 14/4/10 en dus bezwaarlijk nog een zelfstandige activiteit had op het oment dat haar het verblijfsrecht werd verstrekt'. Dit is een onzorgvuldige conclusie, aangezien verzoekster nooit werd gehoord en het niet onmogelijk is dat verzoekster op dat moment bezig was met (het opstarten van) een andere zelfstandige activiteit en zich alzo aan het regulariseren was.

De Raad van State neemt aan dat tegen niemand een ernstige maatregel, zoals de bestreden beslissing er één is, kan worden getroffen die steunt op het persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat verzoekster "de gelegenheid wordt geboden om haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen (MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Mechelen, 2002,53 en onder meer Rv.St., THYS, nr. 24651 van 18 september 1984; TRANSPORT VAN GEYT, nr. 26787 van 26 juni 1986; GEMEENTE PITTEM, nr. 35439 van 10 juli 1990; REYNIERS, nr. 39156 van 3 april 1992; DE NIJS, nr. 53425 van 29 mei 1995; HERREMAS, nr. 61682 van 11 september 1996; VERACHTERT, nr. 66658 van 10 juni 1997; BRAEM, nr. 71064 van 26 januari 1998; VANDEVILLE, nr. 78645 van 10 februari 1999; BVBA NAPI, nr. 83496 van 16 november 1999; TOUNE, nr. 86190 van 23 maart 2000; GRAVET, nr. 88547 van 30 juni 2000; BVBA NEW SUCCES en PUT, nr. 97343 van 30 juni 2001.).

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht' (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31). 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten.' (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW. 1982-82,36, noot LAMBRECHTS, W.)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (Rv.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de

feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (Rv.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW., 1984-85,946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing is nietig omdat tekort is gekomen aan zowel de hoorplicht, de redelijkheidsplicht, als de zorgvuldigheidsplicht."

3.4 De bestreden beslissing is een beoordeling van verzoeksters verblijfstoestand. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder wel degelijk een uitvoerig onderzoek heeft verricht waarbij werd vastgesteld dat verzoekster haar aandelen van de firma, waarvan zij beweerde vennoot te zijn, had verkocht op 14 april 2010. Verzoekster weerlegt de motivering niet door te stellen dat *"het niet onmogelijk is dat verzoekster op dat moment bezig was met (het opstarten van) een andere zelfstandige activiteit en zich alzo aan het regulariseren was."* Verweerder stelt vervolgens vast dat verzoekster, noch bij het ontvangen van de bijlage 8 waarbij zij werd ingeschreven als zelfstandige, noch bij het ontvangen van de E-kaart, kenbaar heeft gemaakt dat zij haar aandelen reeds had doorverkocht en dus geen zelfstandige activiteit meer had. Ook dit motief wordt niet weerlegd door verzoekster in haar verzoekschrift.

Waar verzoekster meent dat verweerder zich onvoldoende informeerde en minstens verzoekster had moeten horen, wijst de Raad erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder wel degelijk een uitvoerig onderzoek heeft verricht. Verzoekster weerlegt of betwist de motieven in de bestreden beslissing niet. Bijgevolg zet verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen welke argumenten zij wenste aan te brengen in het kader van het *"hoorrecht"* dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Met de loutere bewering dat het niet onmogelijk is dat zij bezig was met het opstarten van een andere zelfstandige activiteit, weerlegt zij de motieven niet en toont zij niet aan dat de door haar aangevoerde beginselen zijn geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de formele motivatieplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat 'Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of van de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan '.

Artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 stelt:

'Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, §4, eerste lid, r en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. '

De bestreden beslissing vermeld op geen enkele wijze of en hoe verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Dit is een schending van de formele motivatieplicht.

Het is de instelling die de beslissing neemt die moet aantonen in feite en in rechte dat verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk (quod non). Verzoekster heeft nooit enige uitkering genoten. Het is aan de instantie die de bestreden beslissing heeft genomen om hiervan het tegendeel te bewijzen. Bij de samenstelling van het administratief dossier moet nagegaan worden of verzoekster ooit al een uitkering heeft gekregen van enige Belgische instantie.

Door dit onderzoek niet te hebben gevoerd en dus niet te hebben aangetoond dat verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk heeft de beslissingnemende instantie niet enkel de formele motivatieplicht geschonden, doch heeft zij bij het nemen van deze zware beslissing de redelijkheid overschreden."

3.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar de vaststelling door verweerder dat zij haar aandelen had doorverkocht en bijgevolg geen zelfstandige meer was sinds 14 april 2010 en hiervan geen melding heeft gemaakt bij de ontvangst van de bijlage 8 of haar inschrijving als zelfstandige en evenmin bij de ontvangst van de E-kaart. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar de ‘onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk’, mist haar kritiek aan juridische en feitelijke grondslag aangezien uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze is genomen met toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet in het kader van de bevoegdheid van verwerende partij om te controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd met toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. *In casu* stelt verwerende partij vast dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van misleidende informatie die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht dat aan verzoekster werd toegekend. Verzoekster heeft gebruik gemaakt van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden.

De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.7 In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 stelt:

'Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, §4, eerste lid, Z° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. '

Gezien de beslissingnemende instantie niet aantoont op welke of en/of op welke wijze verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, kan er geen einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van verzoekster.”

3.8 De Raad verwijst naar de bespreking onder het derde middel.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet hem toelaat te controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Verder wordt in de beslissing vermeld dat overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet een einde wordt

gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie. De grondslag van de bestreden beslissing is aldus niet dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Waar verzoekster poneert dat er geen einde kan worden gesteld aan haar verblijfsrecht nu verweerder niet aantoon op welke wijze zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, kan zij niet worden gevolgd.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.9 In het vijfde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Artikel 42bis van de wet van 15.12.1980 stelt:

'De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. '

In casu kan er geen sprake zijn van fraude in hoofde van verzoekster, daar verzoekster altijd de bedoeling had om op een correcte manier te handelen en dus nooit de intentie heeft gehad om op een frauduleuze manier gemachtigd te worden om in België te kunnen verblijven. Er kan geen sprake zijn van fraude gezien het intentioneel element in hoofde van verzoekster nooit aanwezig is geweest.

Verzoekster nooit enige uitkering van de van om het even welke Belgische instantie heeft genoten.

Verzoekster heeft zich spontaan, nog voor zij kennis had van de bestreden beslissing, willen regulariseren; dit onder meer door op zoek te gaan naar werk en op 26.04.2011 een arbeidsovereenkomst heeft kunnen tekenen. Verzoekster beschikt eveneens over een ziektekostenverzekering."

3.10 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster wellicht de schending wenst aan te voeren van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet nu zij dit artikel citeert in het middel. De vermelding van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet wordt beschouwd als een materiële vergissing.

Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster gebruik maakte van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Uit onderzoek is immers gebleken dat verzoekster haar aandelen van de firma K. op 14 april 2010 doorverkocht terwijl zij op 19 mei 2010 een inschrijving als zelfstandige heeft bekomen en op 10 juni 2010 een E-kaart heeft bekomen. Noch bij de inschrijving, noch bij het ontvangen van de E-kaart heeft verzoekster kenbaar gemaakt dat zij haar aandelen reeds had doorverkocht en bijgevolg geen zelfstandige activiteit meer had. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Verweerder besluit aldus terecht in de bestreden beslissing dat deze misleidende informatie van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht dat aan verzoekster werd toegekend. Overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet volstaat de vaststelling door verweerder dat er gebruik werd gemaakt van valse of misleidende informatie die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht, om dit recht te beëindigen. Verweerder dient niet (daarnaast) aan te tonen dat verzoekster fraude heeft gepleegd of de intentie had om fraude te plegen. Verweerder dient evenmin een strafrechtelijke procedure of veroordeling af te wachten. De vaststelling dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van achterhaalde documenten die van doorslaggevend belang waren voor de erkenning van haar verblijfsrecht als zelfstandige, hetgeen niet wordt weerlegd door verzoekster, volstaat om haar verblijfsrecht te beëindigen met toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.11 In het zesde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Verzoekster kan, gescheiden van haar naaste familieleden, onmogelijk een waardig en effectief leven leiden in Bulgarije."

Als gevolg van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 26.04.2011 (bijlage 21), dient verzoekster immers het land te verlaten en wordt verzoekster van haar dochter, G.O.R., dhr. Y.S.B., en haar kleinkind M.Y.B., met wie zij een hecht gezin vormt, gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Telkenmale moeten de belangen worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. De Belgische staat ondervindt geen enkel nadeel met de aanwezigheid van verzoekster, daar verzoekster effectief bereid is om te werken, op 26.04.2011 een arbeidscontract heeft ondertekend en nooit enige uitkering aan enige Belgische Instantie heeft gevraagd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 26.04.2011 (bijlage 21), genomen ten aanzien van verzoekster, is in deze benadering niet proportioneel, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven heeft opgebouwd en waar haar naaste familieleden wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van een dergelijke beslissing.

Verzoekster wordt door de bestreden beslissing in het recht dat zij uit artikel 8 van het E.V.R.M. geschonden."

3.12 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu zet verzoekster uiteen dat zij door de uitvoering van de bestreden beslissing van haar dochter, haar schoonzoon en haar kleinkind, met wie zij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

De Raad merkt op dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la*

Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoekster laat na het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden aan te tonen. Verzoekster heeft een verblijfsrecht aangevraagd op basis van haar zelfstandige activiteiten en verwijst thans naar een arbeidscontract die zij sinds 26 april 2011 zou hebben afgesloten. Een vorm van financiële afhankelijkheid wordt bijgevolg niet aangetoond. Verzoekster betoogt niet en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zij bij haar dochters gezin (in)woont. Het betoog dat zij, gescheiden van haar naaste familieleden, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Bulgarije, wordt niet nader toegelicht. In voorliggende zaak toont verzoekster aldus niet aan dat haar relatie met haar in België verblijvende dochter, haar schoonzoon en kleinkind dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster leefde immers jaren gescheiden van haar dochter en kleinkind. Verzoekster diende overigens geen verblijfsaanvraag in functie van voormelde familieleden in. De band van afhankelijkheid is niet afdoende aangetoond. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekster toont geen vorm van afhankelijkheid aan en wijst integendeel op haar arbeidsovereenkomst die zij zou afgesloten hebben op 26 april 2011.

Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen haar en haar bloed- en aanverwanten die in België verblijven dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Zij toont evenmin aan dat enig aspect van haar privéleven, dat onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling valt, door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Verzoekster kan, nu zij het grootste deel van haar leven in Bulgarije heeft verbleven niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij onmogelijk een familieleven kan leiden in haar land van herkomst en dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Het zesde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN